

Súd: Okresný súd Bratislava IV  
Spisová značka: 9C/22/2019  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1419201131  
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 07. 2020  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Taťána Poláková  
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2020:1419201131.8

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV samosudkyňou JUDr. Taťanou Polákovou v spore žalobcu: A. A., bytom P. XXXX/XX, A., proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, Bratislava, o náhradu škody, takto

### rozhodol:

- I. Žaloba sa v celom rozsahu zamietá.
- II. Žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.

### odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou domáhal zaviazať žalovanú na zaplatenie sumy 613,57 eur a na náhradu trov konania titulom náhrady škody podľa zák. 514/2013 Z.z., spôsobenej mu nesprávnym úradným postupom justície, ktorým boli porušené jeho základné práva a slobody, najmä právo na spravodlivý proces v primeranom čase a v konečnom dôsledku mu bola spôsobená predmetná škoda a ujma. Žalobu odôvodnil tým, že návrhom došlým na Okresný súd Bratislava IV dňa 09.12.2013 v priebehu konania doplneným, sa žalobca domáhal zaviazať odporcu - spoločnosť ReMax Courier, Servise, spol. s r.o. so sídlom Cikkerova 2, Bratislava, IČO: 35824456 zaplatiť mu sumu 28,30 eur s úrokom z omeškania 8,75 % ročne od 13.06.2013 do zaplatenia, titulom vznikutej škody spôsobenej počas prepravy zásielky č. XXXXXXXX, ktorú odporca realizoval. Okresný súd Bratislava IV žalobu zamietol s tým, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením. Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 17.10.2017 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi mu 28,30 eur spolu s úrokom z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 28,30 eur od 13.06.2013 do zaplatenia. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Uznesením zo dňa 23.08.2018 vyšší súdny úradník vydal uznesenie, ktorým uložil žalovanému zaplatiť mu náhradu trov konania v sume 449,85 eur. Vyšší súdny úradník žalobcovi nepriznal náhradu cestovných výdavkov spojených s cestou na pojednávanie dňa 13.05.2015, ani náhradu za stratu času jeho právneho zástupcu s odôvodnením, že právny zástupca žalobcu bol deň pred pojednávaním, t.j. 12.05.2015 prostredníctvom e-mailu informovaný o tom, že pojednávanie sa konať nebude. Vzhľadom na uvedené, tieto trovy konania súd nepovažoval za účelné, keď informácia zo strany súdu bola právnenému zástupcovi doručená. Proti uvedenému uzneseniu podal žalobca sťažnosť. Uviedol, že v čase zaslania mailu bol jeho právny zástupca na pojednávaní na Okresnom súde Nitra a predmetný mail si prečítal až 14.05.2015 o 9.00 hod. Podľa názoru žalobcu neboli on, ani jeho právny zástupca včas informovaný o tom, že sa pojednávanie konať nebude. Zamestnanec súdu ho telefonicky informoval o tom, že sa pojednávanie konať nebude 13.05.2015 o 8.05 hod., avšak v čase oznámenia súdu boli už s právnym zástupcom v I. (cesta trvá cca 6 hodín). Naviac, keď sa 12.05.2015 telefonicky informoval na súde, či sa pojednávanie konať bude, dostal kladnú odpoveď. Má vedomosť o tom, že sudkyňa mala informáciu o odročení pojednávania už koncom apríla 2015. Súd teda nepostupoval v súlade so zákonom, keď mal bezodkladne upovedomiť o odročení pojednávania tých, ktorí boli predvolaní. Po skončení pojednávania dňa 13.05.2015 vzniesol ústnu sťažnosť u predsedníčky Okresného súdu

Bratislava IV a dostal kladnú odpoveď a ústne ospravedlnenie za pochybenie súdu. Súd o jeho sťažnosti rozhodol tak, že sťažnosť nie je dôvodná. Stotožnil sa s odôvodnením vyššieho súdneho úradníka. Je zrejmé, že došlo k jednoznačnému pochybeniu súdu. Nesúhlasí s odôvodnením sťažnosti sudkyňou. Žalobca preto žiada uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 613,57 eur (278,05 eur -cestovné, 335,52 eur -náhrada za stratu času právneho zástupcu žalobcu) spolu s úrokom z omeškania 8,05% ročne od 10.02.2016 do zaplatenia.

2. Žalovaná vo vyjadrení zo dňa 13.08.2019 uviedla, že v prípade zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je možnosť poškodeného obrátiť sa na súd s príslušnou žalobou podmienená ustanovením § 15 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), ktoré vylučuje súdne uplatnenie nároku dotiaľ, kým sa nárok predbežne neprerokuje medzi poškodeným a príslušným orgánom. Zákonodarcia inštitútom predbežného prerokovania nároku zamýšľal upraviť neformálny postup príslušného orgánu, ktorý buď požadovaný nárok mimosúdne uspokojí a náhradu poskytne, a tak predíde súdnemu sporu, alebo náhradu neposkytne. Ak príslušný orgán neuspokojí nárok poškodeného do 6 mesiacov od uplatnenia práva celkom alebo sčasti, môže sa poškodený po uplynutí šesťmesačnej lehoty domáhať priznania práva, resp. jeho neuspokojenej časti na príslušnom súde. Možno teda konštatovať, že predbežné uplatnenie práva na náhradu takto vzniknutej škody na príslušnom orgáne je podmienkou, aby toto právo mohlo byť súdom prejednané v civilnom sporovom konaní. Účelom platnej právnej úpravy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je povinnosť príslušného orgánu štátu uplatnený nárok na náhradu škody predbežne prerokovať z dôvodu, aby súdy neboli zbytočne zaťažované žalobami o náhradu škody. Zo strany žalobcu nebola do dnešného dňa Ministerstvu spravodlivosti SR doručená žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Nárok uplatnený žalobcom v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 9C/22/2019 teda nebol predbežne prerokovaný a preto žalovaná považuje nárok žalobcu za predčasne uplatnený. V tejto súvislosti žalovaná uvádza, že nesplnenie podmienky predbežného prerokovania nároku na náhradu škody podstatným spôsobom limituje jej možnosti uplatnenia všetkých prostriedkov procesnej obrany, keď nedisponuje ani len stanoviskom orgánu verejnej moci, ktorý sa mal namietaného pochybenia dopustiť. Z toho dôvodu sa žalovaná vyjadrí k opodstatnenosti žaloby len v takom rozsahu, ako je to v tomto momente možné. Žalovaná vo vyjadrení ďalej uviedla, že „právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie.“ (porov. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 467/08). Právo na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Zodpovednosť štátu za škodu, upravená v zákone č. 514/2003 Z. z., je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu, pričom štát zodpovedá za škodu podľa citovaného zákona za súčasného splnenia zákonných podmienok, ktorými sú: existencia škody, nezákonné rozhodnutie resp. nesprávny úradný postup, príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím orgánu štátu resp. nesprávnym úradným postupom. Existencia týchto podmienok musí byť v súdnom konaní bezpečne preukázaná a nestačí len pravdepodobnostný záver o splnení niektoej z nich. Dôkazné bremeno v tomto smere leží na poškodenom. K nesprávnemu úradnému postupu žalovaná uviedla, že podľa ustanovenia § 9 ods. 1 druhá veta zákona č. 514/2003 Z. z., za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky. Zákon síce bližšiu definíciu pojmu nesprávneho úradného postupu neobsahuje, avšak vychádzajúc z ustálenej judikatúry môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnymi normami pre konanie štátneho orgánu, alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie, alebo cieľov tejto činnosti. Hoci žalobca v podanej žalobe opisuje priebeh konania sp. zn. 23C/67/2015, pričom výslovne namietá aj právne posúdenie aplikované Okresným súdom Bratislava IV, je zrejmé, že žalobcom uvádzané skutočnosti k priebehu predmetného konania sú pre posúdenie existencie nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava IV právne irelevantné. K žalobcom namietanému nesprávnemu úradnému postupu žalovaná

uviedla, že tento považuje za nepreukázaný a vykonštruovaný. Činnosť resp. postup Okresného súdu Bratislava IV, ktorý uvádza žalobca nemožno podľa názoru žalovanej subsumovať pod nesprávny úradný postup, nakoľko sa v prevažnej miere týka procesného postupu, ktorý však nikdy nebol príslušným orgánom vyhodnotený ako nesprávny/nezákonný. Argumentácia žalovanej pritom vychádza okrem iného z ustálenej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR, ktorý konštatoval: „Nie každá vada konania zakladá zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom totiž nezakladajú nedostatky či pochybenia v priebehu konania, ktoré predchádzali vydaniu rozhodnutia, a to ani za tej situácie, že tieto nedostatky mali za následok vydanie nesprávneho rozhodnutia. Pokiaľ totiž orgán štátu zisťuje a posudzuje predpoklady pre rozhodnutie, zhromažďuje a hodnotí podklady pre rozhodnutie, právne ich posudzuje a pod., ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu individuálneho správneho rozhodnutia; prípadné nesprávnosti či vady tohto postupu nachádzajú svoj odraz v obsahu rozhodnutia a môžu byť posudzované len z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (§ 5 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z.). Na tieto prípady, ako správne konštatuje odvolací súd, slúži systém opravných prostriedkov v správnom konaní (§ 53 a nasl. zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní), ktorých účelom je dosiahnutie nápravy právnych alebo skutkových pochybení, ktorých sa dopustili prvostupňové správne orgány a právomoc odvolacieho orgánu preskúmať rozhodnutie prvostupňového orgánu (§ 59 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní).“ (porov. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 220/2010 zo dňa 30.03.2011). „Pokiaľ ale orgán štátu zisťuje podmienky a predpoklady pre vydanie rozhodnutia, za tým účelom zhromažďuje podklady (dôkazy), hodnotí zistené skutočnosti, tieto právne posudzuje a pod., ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia; prípadné nesprávnosti či vady pri zisťovaní podkladov a pri ich posudzovaní sa potom prejaví práve v obsahu rozhodnutia a z hľadiska zodpovednosti štátu môžu byť hodnotené len podľa § 1 - 17 zákona č. 58/1959 Zb. Za nesprávny úradný postup v zmysle § 18 uvedeného zákona teda nie je možné považovať pochybenie a nedostatky spočívajúce v tom, že štátny orgán pred svojím rozhodnutím nesprávne vyhodnotil podmienky jeho vydania a že v dôsledku toho je ním vydané rozhodnutie nesprávne a nemalo byť vydané, prípadne že malo byť vydané v inej podobe či za iných okolností.“ (porov. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 Cdo 115/2010 zo dňa 31.05.2011). Z ustálenej judikatúry teda vyplýva jednoznačný záver, že postup súdu (hoc i nesprávny, čo však nie je prípad žalobcu), ktorý nachádza odraz vo vydanom rozhodnutí, nemožno považovať za titul pre uplatnenie nároku na náhradu škody, nakoľko titulom môže byť v takom prípade výlučne nezákonné rozhodnutie. Žalobca si teda celkom nesprávne uplatňuje nárok na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu a takýto namietaný postup súdu nemožno považovať na účely uplatnenia nároku na náhradu škody za nesprávny. Zároveň za nesprávny úradný postup nie je možné považovať to, ak konajúci súd (v prípade žalobcu Okresný súd Bratislava IV) nerozhodol podľa predstáv žalobcu resp. nestotožnil sa s jeho argumentáciou. Inak povedané z práva na spravodlivý súdny proces nevyplýva pre procesnú stranu právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Nad rámec vyššie uvedeného žalovaná uviedla, že žalobcom namietané konanie sp. zn. 23C/67/2015 je právoplatne skončené. O právoplatných rozhodnutiach platí prezumpcia ich správnosti a zákonnosti a nie je možné v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. reparať stav nimi založený. Skutočnosť, že nebolo v konaní sp. zn. 23C/67/2015 rozhodnuté o výške náhrady trov konania podľa predstáv žalobcu, nezakladá automaticky nezákonnosť postupu dotknutého orgánu verejnej moci. Vzhľadom na vyššie uvedené má žalovaná za to, že žalobcom identifikovanú činnosť Okresného súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. 23C/67/2015 nemožno subsumovať pod nesprávny úradný postup, pričom žalobca neuniesol dôkazné bremeno, kedy nepreukázal existenciu spôsobilého titulu v súvislosti s uplatneným právom na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu. K existencii majetkovej škody žalovaná uviedla, že v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je povinnosťou žalobcu preukázať existenciu škody vzniknutej v príčinnej súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci. Žalobca požaduje náhradu majetkovej škody v celkovej sume 613,57 eur s prísl., ktorá pozostáva z cestovného v sume 278,05 eur a náhrady straty času právneho zástupcu žalobcu dňa 13.05.2015 v sume 335,52 eur. Podľa všeobecnej definície obsiahnutej v § 442 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk), pričom v zmysle ustálenej judikatúry pod pojmom škoda sa „chápe ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t. j. peniazmi, a je teda napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým poskytnutím peňazí, ak nedochádza k naturálnej

reštitúcii. Náhrada škody, ak má plniť reparačnú (reštitučnú) funkciu, má zabezpečiť poškodenému plnú kompenzáciu spôsobenej ujmy, nie však viac“. (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 M Cdo 23/2008, zo dňa 21.12.2009). Obdobne Najvyšší súd SR judikoval, že „pojmem škody zákon č. 58/1969 Zb. bližšie nedefinuje, a ani neupravuje rozsah jej náhrady. Preto treba aj v tomto smere aplikovať príslušné ustanovenia všeobecnej úpravy (§ 442 Občianskeho zákonníka) a škodu vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá a) nastala v majetkovej sfére poškodeného, b) je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a c) je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa uhrádza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Skutočnou škodou je ujma, ktorá znamená zničenie, stratu, zmenšenie, zníženie či iné znehodnotenie existujúceho majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu (pokiaľ nie je vylúčené). Ušlý zisk predstavuje zmarený majetkový prospech (prekazené zväčšenie alebo budúce rozmnoženie majetku poškodeného), ktorý bolo možné očakávať s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, no nenastalo v dôsledku škodnej udalosti“. (porov. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 32/2007 zo dňa 29.03.2007). Z vyššie citovaných rozhodnutí jednoznačne vyplýva, že primárnym pojmovým znakom škody je existencia škodovej udalosti, v dôsledku ktorej vznikla ujma v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná v peniazoch. V prípade žalobcu je však nespochybniteľné, že nie je splnená práve existencia škodovej udalosti, inak povedané neexistuje spôsobilý titul pre vznik práva na náhradu škody v súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom, tak ako žalovaná bližšie uviedla na predchádzajúcich stranách (v bode III). Zároveň v zmysle ustálenej judikatúry, „škodou sa chápe ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t. j. peniazmi. Poškodený je povinný vznik škody na svojej strane preukázať a v konaní o nároku na náhradu škody tak na žalobcovi leží dôkazné bremeno o tom, že škoda vznikla. Aby bol splnený tento zákonný predpoklad, musí škoda existovať najneskôr v dobe, kedy súd o uplatnenom nároku rozhoduje“ (porov. rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25 Cdo 2601/2010). Škoda tak musí existovať najneskôr v dobe, kedy súd o uplatnenom nároku rozhoduje. V situácii, keď sa žalobca domáha náhrady škody, ktorá mu mohla byť (v hypotetickej rovine) priznaná ako náhrada trov v konaní sp. zn. 23C/67/2015 (hoci sa tak nestalo, čo vyplýva z uznesenia Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 23.08.2018, č. k. 23C/67/2015-205, ktoré bolo následne potvrdené uznesením Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 16.01.2019, č. k. 23C/67/2015-237), nemožno v žiadnom prípade dospieť k záveru, že žalobcovi vznikla predmetná majetková škoda v požadovanej celkovej výške 613,57 € s prísl. Navyše majetková škoda v sume 335,52 € predstavujúca náhradu za stratu času právneho zástupcu žalobcu dňa 13.05.2015 v konaní sp. zn. 23C/67/2015 mohla (hoci len v hypotetickej rovine) vzniknúť výlučne O.. A. A. t. j. právnenému zástupcovi žalobcu, nakoľko žalobca doposiaľ nepreukázal, že by skutočne došlo v tejto súvislosti k zmenšeniu jeho majetku v tvrdenom rozsahu (žalobca predložil so žalobou výlučne príjmový pokladničný doklad na sumu 397,34 € zo dňa 10.02.2016, kde je účel vymedzený ako „odmena za zastupovanie vo veci OS BA 4 - 23C 67/2015“). Žalovaná zároveň zdôraznila, že súd rozhodujúci o náhrade škody nie je oprávnený zasahovať do právoplatne skončeného konania sp. zn. 23C/67/2015 a atrahovať si právomoc rozhodnúť o nároku žalobcu na náhradu trov konania v prospech žalobcu resp. podľa predstáv žalobcu. Vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu žalovanej nemožno hovoriť o vzniku majetkovej škody v prípade žalobcu ani len v teoretickej rovine. K existencii príčinnej súvislosti žalovaná uviedla, že pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody v intenciách zákona č. 514/2003 Z. z. je nevyhnutné okrem existencie niektorého zo zásahov podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a vzniku škody, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami. Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Z dôvodu, že v prípade žalobcu neexistuje nesprávny úradný postup ako ani škoda, žalovaná má za to, že v prejednávanej veci nie je možné dospieť ani k záveru o existencii príčinnej súvislosti medzi namietaným nesprávnym úradným postupom a škodou. K žalobcom uplatnenému úroku z omeškania žalovaná uviedla, že tento nepovažuje za opodstatnený. Podľa ustanovenia § 517 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškani. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z

omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Žalovaná zastáva názor, že žalobca nemá právo na zaplatenie úroku z omeškania od 10.02.2016, pretože v tom čase neexistoval žiadny dlh žalovanej voči žalobcovi, ktorý by bol splatný. Žalovaná zároveň namietala žalobcom uplatnený úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 10.02.2016 do zaplatenia, nakoľko žalobcom uplatnená výška úroku z omeškania je vyššia ako zákonom stanovená výška t. j. 5,05 % ročne (sadzba úrokov z omeškania v občianskoprávných vzťahoch vzniknutých po 01.02.2013). Navyše počiatok plynutia lehoty omeškania tak ako ho v žalobe označil žalobca t. j. odo dňa 10.02.2016, je v rozpore s ustanovením § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., v zmysle ktorého, ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr. Z citovaného ustanovenia teda explicitne vyplýva, kedy najskôr začína plynúť lehota omeškania, preto počiatok plynutia lehoty omeškania, tak ako ho vymedzil žalobca je nepochybne contra legem. Na tomto mieste žalovaná opätovne zdôrazňuje, že žalobca do dnešného dňa nedoručil Ministerstvu spravodlivosti SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, preto 6 mesačná lehota na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v prípade žalobcu ešte ani len nezačala plynúť. Uplatneniu základného práva strany na súdnu ochranu zodpovedá jeho povinnosť splniť podmienky zákonom ustanoveného postupu uplatnenia nároku na všeobecnom súde. Okrem povinnosti tvrdenia má žalobca aj dôkaznú povinnosť, ktorej cieľom je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu. Podmienky vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich, nie je daná táto zodpovednosť. Žalovaná s ohľadom na to, že v danej veci nie sú naplnené zákonom požadované podmienky pre zodpovednosť štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. žiada, aby Okresný súd Bratislava IV žalobu v celom rozsahu zamietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Žalovaná si neuplatňuje náhradu trov konania.

3. Súd vo veci vykonal dokazovanie Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 11.02.2016, č.k. 23C/67/2015-142, Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.10.2017, č.k. 8Co/184/2016-196, Uznesením Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 23.08.2018, č.k. 23C/67/2015-205, Uznesením Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 16.01.2019, č.k. 23C/67/2015-237, žiadosťou A. C. B., advokátky o odročenie pojednávania zo dňa 23.04.2015, zápisnica o pojednávaní v konaní 23C 67/2015 zo dňa 13.05.2015, vyčíslenie trov právneho zastúpenia advokátom zo dňa 10.02.2016, príjmovým pokladničným dokladom zo dňa 10.02.2016, ako aj ostatným obsahom spisu zistil tento skutkový stav:

4. Žalobca sa predmetnou žalobou domáha náhrady škody, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava IV v konaní pod sp. zn. 23C/67/2015, ktorý mal spočívať v nepriznaní trov právneho zastúpenia žalobcu v plnom rozsahu a v nepriznaní náhrady straty času na cestu na pojednávanie dňa 13.05.2015. Konkrétne sa domáha náhrady škody vo výške 613,57 eur pozostávajúcej zo sumy 278,05 eur -cestovné a sumy 335,52 eur -náhrada za stratu času právneho zástupcu žalobcu, spolu s úrokom z omeškania 8,05% ročne od 10.02.2016 do zaplatenia.

5. Žalobca na pojednávaní uviedol, že predbežné prejednanie žaloby neriešil. Podanie predmetnej žaloby považoval za správny postup, keď konanie 23C/67/2015 je už právoplatne skončené.

6. Zástupca žalovaného na pojednávaní poukazoval na skutočnosť, že v predmetnej veci nie sú splnené zákonné predpoklady pre vyhovenie žalobe. Neexistuje právny titul na základe ktorého by žalobca mohol byť v konaní úspešný. Konanie 23C je právoplatne skončené. Súd nemá možnosť zasahovať do právoplatného rozhodnutia súdu a ho ex post meniť. Poukazoval, že nebola splnená zákonná podmienka, ktorou je predbežné prejednanie žaloby. Žalobca mal možnosť rozhodnutie v konaní 23C/67/2015 napadnúť opravným prostriedkom. V predmetnej veci absenteje splnenie troch kumulatívnych podmienok pre vznik práva žalobcu na náhradu škody.

7. Z príjmové pokladničného dokladu súd zistil, že dňa 10.02.2016 žalobca zaplatil O. A. A., advokátovi sumu 397,34 eur, titulom odmeny za zastupovanie vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 23C/67/2015.

8. Podľa § 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len zákon č. 514/2003 Z.z.) zákon upravuje: a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len územná samospráva ) za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy, c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

9. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

10. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

11. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

12. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

13. Podľa §14 zákona č. 514/2003 Z.z. územná samospráva zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie o zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

14. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len žiadosť ) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

15. Podľa § 16 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

16. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

17. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

18. Podľa citovaného ustanovenia zákona pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch musia byť preukázané:

a) ujma,

b)skutočnosť, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením,

c)ujmu nie je možné uspokojiť (odstrániť) inak.

19. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,

b)závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,

c)závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,

d)závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení,

20. Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

21. Podľa § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov

konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

22. Štát za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom zodpovedá objektívne, za súčasného splnenia troch podmienok:

- poškodenému vznikla škoda,
- príslušný orgán štátu sa dopustil nesprávneho úradného postupu,
- škoda je v príčinnej súvislosti s týmto postupom

23. Pod pojem nesprávny úradný postup zákon č. 514/2003 Z.z. subsumuje porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Vo všeobecnosti pod ním treba rozumieť inú než rozhodovaciu činnosť štátnych orgánov, ale aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia či už stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, to všetko samozrejme za predpokladu, že poškodenému vznikla škoda (majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch) či nemajetková ujma, ktorá je v príčinnej súvislosti s uvedeným postupom, teda, ak je nesprávny postup orgánu štátu so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku.

24. Pretože zákon č. 514/2003 Z.z. bližšie nedefinuje pojem škody ani neupravuje rozsah jej náhrady, je potrebné v tejto otázke vychádzať z § 442 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého odseku 1 sa hradí skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Škodou zákon mieni ujmu, ktorá nastala (prejavuje sa) v majetkovej sfére poškodeného (spočíva v zmenšení jeho majetkového stavu) a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi, a je teda napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peniazmi.

25. Skutočnou škodou je nutné rozumieť takú ujmu, ktorá znamená zmenšenie majetkového stavu u poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré je treba vynaložiť na uvedenie veci do predošlého stavu. Ušlý zisk je v podstate majetkovým prospechom a spočíva v nenastalom zväčšení (rozmnožení) majetku poškodeného, ktoré bolo možno - keby nebolo škodnej udalosti - dôvodne očakávať s ohľadom na pravidelný beh vecí.

26. Vznik škody na strane poškodeného ako jeden z predpokladov zodpovednosti za škodu musí byť splnený najneskôr v dobe, kedy súd o uplatnenom nároku rozhoduje (podľa § 154 o.s.p. pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia).

27. O vzťah príčinnej súvislosti sa jedná, ak vznikla škoda následkom nezákonného rozhodnutia, či nesprávneho úradného postupu, teda, ak je nezákonné rozhodnutie, či nesprávny úradný postup a škoda vo vzájomnom pomere príčiny a následku, a keď je doložené, že nebyť nezákonného rozhodnutia, alebo nesprávneho úradného postupu, ku škode by nedošlo.

28. Ako už bolo vyššie uvedené, štát zodpovedá za škodu, ktorú spôsobí súd nesprávnym úradným postupom. Takýto nárok je potrebné vopred prerokovať na základe žiadosti s ministerstvom spravodlivosti.

29. V prípade, ak fyzická osoba požaduje náhradu škody od štátu v občianskom konaní za škodu, ktorú mu spôsobil súd svojím rozhodnutím, je rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom závislé aj na posúdení príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody.

30. Spôsobenie škody ešte neznamená, že ju štát aj uhradí.

31. V súlade s právnym poriadkom je pre vznik nároku na náhradu škody spôsobenej súdom nutné preukázať existenciu právom uznaných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, kde samotná existencia vzniku škody ešte neznamená, že ju štát uhradí. Predpokladom vzniku škody sú: existencia protiprávneho úkonu, vznik škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody, zavinenie.

32. Za škodu v súlade s ustálenou judikatúrou je potrebné považovať každú ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a ktorú je možné vyjadriť peniazmi. Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré je potrebné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predchádzajúceho stavu.

33. Vyhodnotením vykonaných dôkazov súd dospel k záveru, že žalobnému návrhu žalobcu nie je možné vyhovieť.

34. Predovšetkým, v prípade zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je možnosť poškodeného obrátiť sa na súd s príslušnou žalobou podmienená ustanovením § 15 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých

zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), ktoré vylučuje súdne uplatnenie nároku dotiaľ, kým sa nárok predbežne neprerokuje medzi poškodeným a príslušným orgánom. Zákonodarca inštitútom predbežného prerokovania nároku zamýšľal upraviť neformálny postup príslušného orgánu, ktorý buď požadovaný nárok mimosúdne uspokojí a náhradu poskytne, a tak predíde súdnemu sporu, alebo náhradu neposkytne. Ak príslušný orgán neuspokojí nárok poškodeného do 6 mesiacov od uplatnenia práva celkom alebo sčasti, môže sa poškodený po uplynutí šesťmesačnej lehoty domáhať priznania práva, resp. jeho neuspokojenej časti na príslušnom súde. Možno teda konštatovať, že predbežné uplatnenie práva na náhradu takto vzniknutej škody na príslušnom orgáne je podmienkou, aby toto právo mohlo byť súdom prejednané v civilnom sporovom konaní. Účelom platnej právnej úpravy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je povinnosť príslušného orgánu štátu uplatnený nárok na náhradu škody predbežne prerokovať z dôvodu, aby súdy neboli zbytočne zaťažované žalobami o náhradu škody. Zo strany žalobcu nebola doposiaľ Ministerstvu spravodlivosti SR doručená žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Nárok uplatnený žalobcom v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 9C/22/2019 teda nebol predbežne prerokovaný a preto nárok žalobcu na súde bol uplatnený predčasne.

35. Nad rámec uvedeného súd uvádza:

36. Zodpovednosť štátu za škodu, upravená v zákone č. 514/2003 Z. z., je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu, pričom štát zodpovedá za škodu podľa citovaného zákona za súčasného splnenia zákonných podmienok, ktorými sú:

- existencia škody,
- nezákonné rozhodnutie resp. nesprávny úradný postup,
- príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím orgánu štátu resp. nesprávnym úradným postupom.

37. Existencia týchto podmienok musí byť v súdnom konaní bezpečne preukázaná a nestačí len pravdepodobnostný záver o splnení niektorej z nich. Dôkazné bremeno v tomto smere leží na poškodenom.

38. Hoci žalobca v podanej žalobe opisuje priebeh konania sp. zn. 23C/67/2015, pričom výslovne namieťa aj právne posúdenie aplikované Okresným súdom Bratislava IV, je zrejmé, že žalobcom uvádzané skutočnosti k priebehu predmetného konania sú pre posúdenie existencie nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava IV právne irelevantné. Činnosť resp. postup Okresného súdu Bratislava IV, ktorý uvádza žalobca nemožno subsumovať pod nesprávny úradný postup, nakoľko sa v prevažnej miere týka procesného postupu, ktorý však nikdy nebol príslušným orgánom vyhodnotený ako nesprávny/nezákonný. Z ustálenej judikatúry vyplýva jednoznačný záver, že postup súdu (hoc i nesprávny, čo však nie je prípad žalobcu), ktorý nachádza odraz vo vydanom rozhodnutí, nemožno považovať za titul pre uplatnenie nároku na náhradu škody, nakoľko titulom môže byť v takom prípade výlučne nezákonné rozhodnutie. Zároveň za nesprávny úradný postup nie je možné považovať to, ak konajúci súd (v prípade žalobcu Okresný súd Bratislava IV) nerozhodol podľa predstáv žalobcu resp. nestotožnil sa s jeho argumentáciou. Žalobcom namietané konanie sp. zn. 23C/67/2015 je právoplatne skončené. O právoplatných rozhodnutiach platí prezumpcia ich správnosti a zákonnosti a nie je možné v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. reparovať stav nimi založený. Skutočnosť, že nebolo v konaní sp. zn. 23C/67/2015 rozhodnuté o výške náhrady trov konania podľa predstáv žalobcu, nezakladá automaticky nezákonnosť postupu dotknutého orgánu verejnej moci.

39. Vzhľadom na vyššie uvedené, žalobcom identifikovanú činnosť Okresného súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. 23C/67/2015 nemožno subsumovať pod nesprávny úradný postup, pričom žalobca neunesol dôkazné bremeno, kedy nepreukázal existenciu spôsobilého titulu v súvislosti s uplatneným právom na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu.

40. V zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je povinnosťou žalobcu preukázať existenciu škody vzniknutej v príčinnej súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci.

41. Žalobca požaduje náhradu majetkovej škody v celkovej sume 613,57 eur s prísl., ktorá pozostáva z cestovného v sume 278,05 eur a náhrady straty času právneho zástupcu žalobcu dňa 13.05.2015 v sume 335,52 eur.

42. Primárnym pojmovým znakom škody je existencia škodovej udalosti, v dôsledku ktorej vznikla ujma v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná v peniazoch. V prípade žalobcu je však nespochybniteľné, že nie je splnená práve existencia škodovej udalosti, inak povedané neexistuje spôsobilý titul pre vznik práva na náhradu škody v súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom.

43. Poškodený je povinný vznik škody na svojej strane preukázať a v konaní o nároku na náhradu škody tak na žalobcovi leží dôkazné bremeno o tom, že škoda vznikla. Aby bol splnený tento zákonný predpoklad, musí škoda existovať najneskôr v dobe, kedy súd o uplatnenom nároku rozhoduje.

44. Škoda tak musí existovať najneskôr v dobe, kedy súd o uplatnenom nároku rozhoduje. V situácii, keď sa žalobca domáha náhrady škody, ktorá mu mohla byť (v hypotetickej rovine) priznaná ako náhrada trov v konaní sp. zn. 23C/67/2015 (hoci sa tak nestalo, čo vyplýva z uznesenia Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 23.08.2018, č. k. 23C/67/2015-205, ktoré bolo následne potvrdené uznesením Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 16.01.2019, č. k. 23C/67/2015-237), nemožno v žiadnom prípade dospieť k záveru, že žalobcovi vznikla predmetná majetková škoda v požadovanej celkovej výške 613,57 eur s prísl. Navyše majetková škoda v sume 335,52 eur predstavujúca náhradu za stratu času právneho zástupcu žalobcu dňa 13.05.2015 v konaní sp. zn. 23C/67/2015 mohla (hoci len v hypotetickej rovine) vzniknúť výlučne JUDr. A. A. t. j. právnemu zástupcovi žalobcu, nakoľko žalobca doposiaľ nepreukázal, že by skutočne došlo v tejto súvislosti k zmenšeniu jeho majetku v tvrdenom rozsahu (žalobca predložil so žalobou výlučne príjmový pokladničný doklad na sumu 397,34 eur zo dňa 10.02.2016, kde je účel vymedzený ako „odmena za zastupovanie vo veci OS BA 4 - 23C 67/2015“).

45. Súd rozhodujúci o náhrade škody nie je oprávnený zasahovať do právoplatne skončeného konania sp. zn. 23C/67/2015 a osvojovať si právomoc rozhodnúť o nároku žalobcu na náhradu trov konania v prospech žalobcu resp. podľa predstáv žalobcu.

46. Nemožno preto hovoriť o vzniku majetkovej škody v prípade žalobcu ani len v teoretickej rovine.

47. Pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody v intenciách zákona č. 514/2003 Z. z. je nevyhnutné okrem existencie niektorého zo zásahov podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a vzniku škody, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami. Z dôvodu, že v prípade žalobcu neexistuje nesprávny úradný postup ako ani škoda, súd má za to, že v prejednávanej veci nie je možné dospieť ani k záveru o existencii príčinnej súvislosti medzi namietaným nesprávnym úradným postupom a škodou.

48. Vzhľadom k tomu, že žalobca nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre vznik zodpovednosti za škodu podľa citovaného zákona, žalobcovi nemohol vzniknúť ani nárok na zaplatenie úrokov z omeškania podľa § 517 Občianskeho zákonníka, ktorý nárok vzniká len za predpokladu omeškania sa dlžníka s plnením peňažného dlhu. Navyše počiatok plynutia lehoty omeškania tak ako ho v žalobe označil žalobca t. j. odo dňa 10.02.2016, je v rozpore s ustanovením § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., v zmysle ktorého, ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehotá omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr. Z citovaného ustanovenia teda explicitne vyplýva, kedy najskôr začína plynúť lehotá omeškania, preto počiatok plynutia lehoty omeškania, tak ako ho vymedzil žalobca je nepochybné contra legem.

49. Vzhľadom k tomu, že v predmetnej veci nie sú splnené zákonom požadované podmienky pre zodpovednosť štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

50. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

51. Vzhľadom na to, že v konaní mala žalovaná plný úspech vo veci, postupujúc v zmysle § 255 ods. 1 CSP jej vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, avšak vzhľadom k tomu, že zástupca žalovanej na pojednávaní uviedol, že žalovaná si náhradu trov konania neuplatňuje, súd jej náhradu trov konania nepriznal.

## **Poučenie:**

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolať možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolať proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolať dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený požiadať o exekúciu v zmysle zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).